

SARA STORM

Paholaisen rakkauskirjeet

SAGA
EGMONT

SARA STORM

Paholaisen rakkauskirjeet

Sara Storm

Paholaisen rakkauskirjeet

SAGA Egmont

Paholaisen rakkauskirjeet

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2011, 2022 Sara Storm and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728296332

1st ebook edition

Format: EPUB 3.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1. Salaperäinen, mutta hullu

- Tämähkö se on?

Nuori taksikuski näytti helpottuneelta saatuaan takapenkiltä myöntävän vastauksen. Miehen pujopartainen naama oli rautatieasemalla venähtänyt, kun Rita oli kyytiin istuttuaan kertonut osoitteen. Ilmeisesti hän olisi mieluummin surrannut ympyröitä keskustan betoniviidakossa kuin ajanut ihanan vehreän maaseudun halki kahdentoista kilometrin päähän Joenniskan kylään. Rita ei käsittänyt miksi.

Taksi kaarsi kaksikerroksisen, valkoisen puutalon pihaan, jonka nurkalla violetit syreenit kuohuivat kukista kuin viimeistä päivää. Rita avasi autonoven ja henkäisi keuhkot täyteen makeaa tuoksua. Ennen kuin hän ehti muuta tehdäkään, talon ovi aukesi rämähtäen, ja Veera rynnisti paljain jaloin portaat alas ja pihalle halaamaan.

- Mitä sinä nyt taksilla, olisin minä voinut käydä sinut asemalta nappaamassa! sisko touhotti.

- Kyllä minä laitoin tekstarin ja yritin soittaakin, mutta emännän kännykkä se vaan kertoi olevansa kiinni tai kuuluvuusalueen ulkopuolella, Rita totesi hiukan moittivalla sävyllä ja kaivoi samalla lompakostaan rahaa taksikuskille, joka nosteli hänen laukkunsa peräkontista pihalle.

- Äiti sinun kännykästäsi on akku loppu, takapihalta paikalle ilmaantunut Siiri ilmoitti.

Veera näytti nololta.

- Onko? Mikset sinä ole kertonut minulle, jos kerran tiesit?

- Et sinä ole kysynyt.

- Tuota kuusivuotiaan logiikkaa! Veera puuskahti. -
Miten käsi, onko kipuja? Anna minä kannan laukut...

Rita nosti kipsattua rannettaan.

- Ei juuri kipuja, mutta neljä viikkoa on paketissa. Ja joka päivä pitää muistaa jumpata, että paraneminen etenee.

- Minkä takia se on paketissa? Irtoisiko sinulta käsi ja lääkäri laittoi sen takaisin? Siiri kyseli ja hyppeli heidän ympärillään, kun he nousivat rappuja kuistille.

- Ei se irronnut, väärttinäluu murtui.

- Väärttinäluu. Onko minullakin väärttinäluu? Osaatko sinä ratsastaa yhdellä kädellä? Markkulan mummulla ja papalla on poni. Sen nimi on Jaska ja sekin on eläkkeellä. Me käydään Leevin kanssa ratsastamassa. Sinä voisit kokeilla, kun et ole niin iso kuin äiti tai Ilona, Siiri höpötti ja Rita oli jo kauan sitten pudonnut kärryiltä. Hänellä ei ollut aavistustakaan, keitä olivat Markkulat ja muut Siirin mainitsemat ihmiset. No, se todennäköisesti vielä selviäisi, sillä näillä näkymin Rita viettäisi Joenniskalla koko kesän.

- Huonoja uutisia, Siiri: tati ei osaa ratsastaa ollenkaan, Rita pahoitteli.

- Minä opetan, Siiri lupasi hövelisti.

Veera oli leiponut raparperiirakkaa ja tarjoili sitä vaniljajäätelön kanssa. Rita katseli ympärilleen alakerrassa ja totesi, että sisko oli lyhyessä ajassa tehnyt talosta jo omannäköisensä. Veera ja Siiri olivat muuttaneet heidän kaksi vuotta sitten edesmenneen Irja-tätinsä taloon vasta kuukausi sitten.

- Miten remontti edistyy? Rita kysyi asetuttuaan kahvipöytään. - Eikö isällä alkanut jo kesäloma?

Veera nyökkäsi.

- Alkoi. Hän tuli heti lauantaina ja alkoi rytinällä purkaa lahonnutta ulkolaudoitusta tuosta toisesta päädyistä. Nyt siellä on jo uutta lautta. Maalaaminen on kuulemma sitten

naisten hommia. Ukko tilaa seuraavaksi kaivurin ja alkaa laittaa salaojitusta kuntoon, ettei kellari tulvisi keväisin.

- Vaari nukkuu saunakamarissa, Siiri pisti väliin ja yritti leikata itselleen raparperipiirakan palaa. Pienet sormet olivat pikimustat.

- Heti pesemään kädet! Veera parahti. - Mekomakin mukula.

- Minkä takia isä saunakamarissa nukkuu? Rita ihmetteli.

- Omasta tahdostaan. Työmiehet ovat kuulemma kautta aikojen nukkuneet ulkorakennuksessa ja liikkuneet mopolla, joten hän ostaa pläjäytti skootterin. Arvaa onko äiti kauhuissaan, kun päristelee sellaisen kanssa tänne. Joo ja kun minä ja Siiri kerran nukumme niin kamalan myöhään, niin saunakamarista hän pääsee meitä häiritsemättä töihin.

- Miten myöhään te sitten nukutte?

- No eilenkin peräti puoli yhdeksään, kuvittele! Isä näytti tosi hapanta naamaa, kun hänet kutsuttiin aamiaiselle yhdeksältä. Olisi kuulemma ollut paremminkin lounasaika, koska hän oli tehnyt töitä jo melkein neljä tuntia.

- Vai neljä tuntia.

- No niin.

Heitä kumpaakin hymyilytti. Kalevi Nurminen oli käsistään kätevä ja kova paiskimaan töitä, mutta osasi vaatia myös asiaankuuluvaa kiitosta ja huomiota sille asialle.

Rita nojautui taaksepäin punotussa korituolissa ja nautti hetkestä: ikkunasta tulvivasta auringonpaisteesta, tummapaahmoisesta maitokahvista ja raparperipiirakasta. Olo oli hyvä ja rento, kädestä huolimatta. Ranteen murtuminen kesän alussa oli ensin tuntunut pieneltä maailmanlopulta, koska Rita oli aikonut auttaa Veeraa remontissa ja pihatöissä minkä suinkin osaisi.

Yksikätisenäkin toki pystyisi touhuamaan, mutta puolet työtehosta invalidisoitunut käsi oli vienyt mennessään.

Kätensä kuurannut Siiri pyrähti takaisin pöydän ääreen.

- Miten se sinun pärttinäluusi meni rikki? tyttö uteli. -

Äiti saanko minä nyt piirakkaa?

- Värttinäluu, Veera korjasi ja leikkasi Siirille torttua.

- Niinhän minä sanoin.

- Se oli vähän hassu juttu. Minä astuin kirjankannen päälle ja liukastuin.

Veera hymyili toisesta suupielestään. Hänelle Rita oli kertonut puhelimesta sensuroimattoman version kotitapaturmastaan, johon liittyi kaksi lasillista kuohuviiniä. Rita oli kuunnellut perjantai-iltana kotonaan levyjä ja innostunut avaamaan lahjaksi saadun, pitkään jääkaapissa odottaneen kuohuviinipullon. Kun mukaan keitokseen lisättiin vielä upouudet korkeakorkoiset sandaalit, joita hän oli sovitellut, sekä lattialle levälleen unohtunut kirja, jossa oli muovitetut kannet, oli kiireinen harppaus levyä vaihtamaan koitunut kohtalokkaaksi. Sen sijaan että ämyreistä olisi kajahtanut Anna Puuta, oli olohuoneessa kaikunut kauhunkiljahdus ja sen jälkeen tuskanvaihke.

Ilmalennon päätteeksi Rita oli rysähtänyt lattialle, ja vasen käsi oli taivuttunut vartalon alle. Ennen lähtöään ensiapuun hän oli kurlannut suuvedellä ja syönyt väkeviä pastilleja siinä pelossa, että terveystieteiden henkilökunta haistaisi kuohuviinin hänen hengityksestään. Niin ei ollut onneksi käynyt. Ritaa oli ensiavussa muutenkin nolottanut. Hän oli kaatunut kotonaan ja murtanut luunsa kuin joku osteoporoottinen vanha mummo!

- Ilona tulee, Veera totesi nyökäten kuistille antavan ikkunan suuntaan. Siellä vilahti punaista tukkaa.

Siiri oli salamana ikkunassa. Siitä kurkistettuaan hän syöksyi ovelle ja alkoi kiskoa kahvasta.

- Siiri, mitä sinä teet? Veera hämmästy.

- Ilona ei tule meille jossei Leevi ole mukana!
- Siiri, nyt heti irrotat siitä ovenkahvasta!
- Leevi on isänsä luona! kuului naisen ääni oven läpi.
- Äh!

Siiri irrotti otteensa ovenkahvasta pettyneenä ja palasi pöydän ääreen.

Ovesta tuli sisälle suunnilleen Veeran ikäinen nainen, jolla oli leiskuvan punainen tukka ja kolme kertaa enemmän pisamia kuin Ritalla, vaikka hänkin oli kesäisin melkoinen pisamaposki. Ilonan nimi oli vilahdellut Veeran puheluissa muutamaan otteeseen, joten Rita tiesi tämän olevan yksinhuoltaja niin kuin Veerakin, ja ammatiltaan farmaseutti.

Ilona hymyili iloisesti ja tuli kättelemään Ritaa.

- No sitten on pikkusisko saapunut! Ja teidän olette kuin kaksi marjaa, paitsi että...

- ...paitsi että minua on parikymmentä kiloa enemmän kuin tuota luuviulua, tiedetään, Veera täydensi.

- Sinä olet monta senttiä pitempikin kuin minä, Rita muistutti nopeasti, ennen kuin sisko alkaisi jälleen kerran murehtia kilojaan ja jättäisi ihanan raparperiirakkansa syömättä.

- Ilona asuu naapurissa poikansa Leevin kanssa. Leevi on vuotta nuorempi kuin Siiri, Veera selvitti.

- Minä olen siis eronnut, Ilona täydensi Veeran selostuksen suorasukaisesti. - Sukset meni ristiin Leevin isän kanssa kaksi vuotta sitten. Silloin muutettiin Joenniskalle ja rakennettiin pieni hirsitalo. Se oli puolivalmis paketti ja minun kolme veljeäni sen valmiiksi asti tekivät, mutta tuli itsekin sen verran heiluttua erilaisten työkalujen kanssa, että olen Veeraa autellut sen minkä ehdin ja osaan.

- Ilonasta on ollut paljon apua! Voit tietenkin kuvitella, mitä mieltä isä oli siitä, että naisetkin tarttuvat vasaraan...

Ritaa alkoi naurattaa.

- Voin. Hyvinkin.

Veera alkoi touhuta Ilonalle kahvia mukiin ja lautasta torttua varten.

- Joko sinä olet ehtinyt tavata muita naapureita? Ilona kysyi jotenkin ovelan näköisenä.

- En, ihan vasta tulin.

Ilonalla oli ollut mukanaan punottu torikassi, jonka hän oli ripustanut sangoista tuolin selkänojaan. Nyt hän kaivoi kassiaan ja veti esiin paperinipun.

- Yhden naapurin nimi puuttuu tästä adressista, ja se on sellainen naapuri, joka sinun pitäisi tavata, hän selitti ja työnsi nivaskaa Ritaa kohti.

- Minun? Miten niin? Rita hämmästyi ja vilkaisi apua anoen kahvipannua kiikuttavaan Veeraan. Sisko hymyili ilkikurisesti.

- Ilona tarkoittaa tuota toista rajanaapuria, joka muutti Rajalan entiseen taloon kuukausi sitten. Tai on hän kuulemma jo viime kesänä täällä ollut. Korppi on pilapiirtäjä ja sellainen, heh, salaperäinen mies...

Veera iski silmää ja he tirskuivat Ilonan kanssa.

- Mitä tuo nyt sitten tarkoittaa? Rita ihmetteli.

- Korppi on sellainen Tommi Korpelan näköinen mies. Ja asuu ihan ypöyksin isossa talossaan.

- Ihan niin kuin Nyyti, Siiri pisti väliin. - Äiti kuka on Tommi Korppila?

- Ei kukaan. Otatko lisää torttua vai haluaisitko sinä jätskin?

- Jätskin!

Ilona tyrkytti edelleen paperinippua Ritalle.

- Mene pyytämään siltä nimi tähän adressiin, niin näet, mitä me tarkoitetaan.

- Mikä adressi se on?

- Mopopoijat terrorisoivat kaahaamalla tuota tietä edestakaisin niin että lapset ovat vaarassa ja pöly pilaa pyykit. Me kerätään nimiä tiekunnan kokoukseen. Aiotaan vaatia, että asialle tehdään jotain.

Ritaa epäilytti edelleen.

- Onkohan se edes kotona... sitä paitsi minä olen ihan reissussa rähjäntynyt...

- Etkä ole, sinulla on noin sypäkkä mekkokin. Mene nyt vaan! Veera yllytti.

- Noh, ei kai se pure, Rita arveli. Hän oli tullut hiukan uteliaaksikin. Tommi Korpelan näköinen pilapiirtäjä oli muuttanut Joenniskalle - se kuulosti kyllä hiukan liian jännittävältä ollakseen totta!

Kun Ritan ja Veeran täti Irja oli asunut taloan, oli naapurissa majaillut Rajalan perhe: Martta, Mauno ja heidän poikansa Kari. Kun Rita oli ollut pieni tyttö, Kari oli muuttanut pois Rajalasta, Helsinkiin opiskelemaan. Jokunen vuosi sitten Mauno oli kuollut, ja nyt oli sitten lähtenyt Marttakin. Rita ei ollut huomannut kysyä Veeralta ja Ilonalta, oliko kuolo korjannut Martankin, vai oliko hän ehkä muuttanut vanhukselle sopivampaan asuntoon.

Ritalla oli hiukan haikea olo, kun hän kulki ulkorakennusten takaa naapuriin vievää polkua - se oli melkein jo kasvanut umpeen. Irjan, Martan ja Maunon aikaan väylä oli ollut ahkerassa käytössä. Aika kulki eteenpäin, ihmiset poistuivat ja toisia tuli tilalle - se oli luonnon laki, mutta teki silti mielen surulliseksi.

Rita tupsahti vanhan aitan takaa Rajalan entiselle pihalle, ja hänen silmänsä löysivät kohteen välittömästi: keskellä pihaa aurinkotuolissa makaili mies sanomalehti rinnan päällä. Aurinkoa hän ei ottanut, sillä hän oli pukeutunut puolisääreen ulottuviin armeijanvihreisiin shortseihin ja valkoiseen t-paitaan. Vertaaminen Tommi

Korpelaan ei ollut ehkä kovin kaukaa haettua, sillä makoilijalla oli hyvin tumma, hiukan sotkuinen tukka, ja varsin mukavat, karulla tavalla miehekkäät piirteet mustan parransängän kirjomilla kasvoillaan.

Rita lähestyi miestä hitain askelin ja harkitsi juuri rykäisyä, kun miehen silmät rävähtivät auki. Katse naulitsi Ritan paikalleen. Silmät olivat varmaan jonkin värisetkin – ehkä siniset, ehkä vihreät, ehkä harmaat, tai sitten vähän niitä jokaista – mutta ennen kaikkea ne olivat leimuavat, levottomat, demoniset.

– Hei, minä olen Rita Nurminen, Rita henkäisi hiukan toivuttuaan ja työnsi tervettä kättään miestä kohti. – Naapurista, Veeran sisko. Hänet olet varmaan tavannutkin.

– Korppi, mies murahti matalasti ja hymyttömästi. Hän kurotti kättään sen verran, että ylettyi puristamaan Ritan sormenkärkiä nopeasti. Ritan mielestä oli aika moukkamaista, että mies jatkoi makailuaan eikä noussut seisomaan tervehtiessään.

– Minulla on tällainen adressi. Naapurit toivovat, että sinäkin allekirjoittaisit sen...

Tuntui aivan älyttömältä kyykistyä esittelemään paperinippua aurinkotuolissaan retkottavalle miehelle. Varsinkin kun mies tuskin vilkaisi sitä.

– Vai tuo taas, hän tuhahti kyllästyneellä äänellä. – Naapurit eivät näköjään tiedä, että minä tykkään pitkäsäärisistä bruneteista.

Rita tuijotti miestä ja epäili kuulleensa väärin. Mistä ihmeen bruneteista herra pilapiirtäjä yks kaks horisi?

– Anteeksi...?

Mies kiepautti itsensä tuolista seisaalle niin notkeasti, että Ritalle tuli kiire väistää.

– Sinä olet liian pieni ja vaalea minun makuuni, Korppi ilmoitti ja mittaili Ritaa päästä varpaisiin luomet lurpallaan – sillä tavalla kuin katsotaan sitä kaikkein viimeisintä ja

lukuisista hypistelyistä nuhjaantunutta artikkelia alelaarin pohjalla. – Siskosi ja Ilona Huttunen kuvittelivat, että vedän nimeni tuohon typerään adressiin, kun sinä tulet minun pihalleni kekkaloimaan, mutta siinä he erehtyivät.

– Kekkaloimaan! Rita älähti, ja heti perään häneltä pääsi vaistomaisesti kimeä kirkaisu, kun Korppi tarttui kaksin käsin hänen lyhyen kesämeikkonsa helmaan ja kiskaisi. Kangas pingottui ja päästi kummallisen äänen, ei sentään onneksi revennyt.

– Mitä ihmettä sinä oikein teet?!

Rita valmistautui säntäämään karkuun. Veeran naapurihan oli seinähullu!

– Minä yritin saada sinun helmaasi säädyllyisiin korkeuksiin, Korppi totesi tyynesti. – Entä tuo sinun kätesi, onko siinä oikeasti jotain vikaa, vai laitoitteko siskosi ja ovelan Huttusen likan kanssa sen pakettiin, että säälipisteitä ropisisi? Myttyyn meni sekin neroleimaus.

Rita oli niin tyrmistynyt, että tunsu menettäneensä kaiken toimintakykynsä. Tuo mies käyttäytyi ja puhui liian omituisesti. Se yksinkertaisesti ylitti hänen käsityskykynsä.

– Nyt minä sain sellaisen neroleimauksen, että taidan poistua. Näkemiin, hän mutisi ja lähti marssimaan kohti aitankulmaa ja polkua. Hän käveli hiukan vinossa, vilkuillen olkapäänsä yli – jotta ehtisi sännätä juoksuun, jos vaikka tuo mielipuoli ryntäisi hänen peräänsä ties missä aikeissa.

– Kyllä mopopoikien kuuluu saada korruutaa ajopeliensä kanssa! Se on niiden homma! Korppi huuteli.

Juuri sillä hetkellä polun varrella rehottava nokkonen poltti Ritan paljaaseen sääreen. Ritalta pääsi ilmoille ruma kirous. Häntä ei haitannut yhtään, vaikka herra pilapiirtäjä ehkä kuuli sen ja luuli johtuvan itsestään.

Veera ja Ilona kehtasivat hymyillä, kun Rita pelmahti takaisin Irjan entiseen keittiöön kuin myrskynmerkki.

- Jos sitten saisi vähän selitystä! hän kiljahti.
- Eikö se ollut sinun makuusi? Veera ihmetteli ihan viattomasti. - Minä olisin luullut, että tuollainen synkänkomea mies vetoaa sinuun. Kiihkeä katse ja kulmakarvat kuin korpinsiivet...

- Vai synkänkomea! Rita puuskahti. - Ja "salaperäinen", niinkin taisit sanoa. Hulluhan se oli! Niin hyvännäköistä miestä ei olekaan, että ulkonäkö korvaisi vinksahaneen pään!

Siirin siniset silmät olivat kuin teevadit.

- Onko naapurin setä hullu? Mitä sen päälle on tapahtunut? Onko se mennyt ihan vinksalleen? tyttö kyseli.

- Nämä ovat aikuisten juttuja. Mene ulos leikkimään, Veera komensi, ja Siiri totteli happaman näköisenä.

Rita nakkasi adressin Ilonalle.

- Siinä! Ei allekirjoittanut, mutta senhän te jo tiesittekin. Ilona näytti nololta.

- No joo, minä näin sen toissapäivänä kaupan pihalla ja kysyin, ja se mutisi jotain että ei kiitos ja häipyi nopeasti. Ajattelin että jos hän ei vaan ymmärtänyt mistä oli kysymys...

- Kyllä ymmärtää. Hänen mielestä mopopoikien kuuluu saada ajella. Se on niiden homma, hän sanoi.

- Hah! Kaikkea sitä kuulee!

Ilona ja Veera puhkesivat närkästyneeseen puhetulvaan siitä, minkälaista haittaa kymmenkunta mopopoikaa rallillaan aiheuttivat: pilasivat yöunet, pölyynnyttivät naruilla kuivuvat pyykit, uhkasivat muiden tiellä liikkujien, etenkin vanhusten, lasten ja kissojen turvallisuutta. Olipa yksi kehveli kaatanut Ilonan postilaatikonkin jouduttuaan holtittoman kaahailun seurauksena sivuluisuun.

- Vai niin. Minä olen silti edelleen vihainen teille, että usutitte minut sellaiseen väijytykseen, Rita huomautti viileällä äänellä.

- Voi älä ole, eihän me mitään pahaa tarkoitettu, Ilona alkoi vakuutella.

- Me vaan ajateltiin, että tapaat sinäkin sen, onhan se aika erikoinen ilmestys, Veera säesti. - Oliko se ihan kamalan töykeä?

- Töykeyden nyt vielä olisikin kestänyt, mutta äijähän kävi käsiksi.

- MITÄ?!

Veera oli pudottaa kahvipannun, johon oli laskemassa lisää vettä uutta pannullista varten.

- Ei minuun varsinaisesti, mutta vaatteisiini. Alkoi kiskoa tätä mekon helmaa, koska se on kuulemma liian lyhyt. Epäili, että te kaksi olette lähettäneet minut lyhyessä mekossa ja käsi paketissa hänen pihalleen - mikähän se sana nyt taas olikaan... kekkaloimaan! Joo, minä olin tullut kekkaloimaan hänen pihalleen, jotta hän allekirjoittaisi adressin, mutta vaiva oli kuulemma turhaa, koska hän tykkää pitkäsäärisistä bruneteista.

Ilona ja Veera nauroivat niin, että keittiö raikui. Rita tuijotti heitä kulmiensa alta.

- Kylläpä leideille nauru maistuu.

- Sinuakin alkaa tämä juttu naurattaa ihan kohta, Veera vakuutteli.

- Toivottavasti. Mutta sille pihalle minua ei saa enää kuin kilon paloina. Ei käy kyllä kateeksi tuollainen naapuri, vaikka Tommi Korpelalta näyttääkin. Teidän pitää vaan toivoa, että mies joutuu pian pakkohoitoon.

Adressiasia ja hullun pilapiirtäjän kohtaaminen olivat kylväneet Ritaan aimo annoksen epäluuloa Ilona Huttusta kohtaan, mutta se hälveni, kun he jatkoivat kahvittelua kolmeen pekkaan. Raparperitorttu syötiin loppuun, ja koska Ilonalla oli nyt menossa lapseton viikko, päätettiin viettää naisten saunailta.